

подлежътъ подъ надзорътъ на исключителния трибуналъ. На този въпросъ отговорилъ депутатътъ отъ крайната лѣва страна, адвокатътъ, Робеспиеръ, изъ Арраса; той казалъ: „*Че националниятъ сѣдъ е долженъ да поражава знатнитъ велможии които сѣ враждебни на народътъ, и които развалятъ нравственното му развитие.*“ По неговото мнѣние, главната работа ся състояла въ това, щото въ този сѣдъ да засѣдаватъ искреннитъ приятели на революцията.

Отъ тѣзи думи ясно ся заключава онѣзи смисълъ, че революцията за самосъхранението си и занататъчнитъ си побѣди надъ старото общество, нуждае ся отъ послушно орждие, и че правото на сѣдїитъ трѣбва да ся подчини на политиката. При всичко, че Робеспиеръ нѣмалъ голѣмо влияние въ учредителното събрание, но мнѣнието му било прието; предложението на Казеласа останало безъ внимание, и събранието рѣшило че членоветъ на националниятъ сѣдъ ще ся назначаватъ не по жребие, както ся предполагало напредъ, а по изборътъ на активнитъ граждани, отъ всичкитъ департаменти.

За да свършиме съ сѣдебнитъ реформи, достатъчно ще бжде да поменеме, че сѣдопроизводството станало гласно, подсѣдимитъ получили защитници, наказанията и произволнитъ арести били отмѣнени; най послѣ били учредени мирови сѣдилища, коммерчески трибунали и семейни сѣдове.

XIII.

Разговоритъ на отчаянното духовенство за